

Arrest

nr. 226 208 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten.

Op 24 mei 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies L). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde kennis neemt en die is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: Y*

voornaam: M
geboortedatum: xxx
geboorteplaats:
en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: Y.M. ° 28/04/2001; M.Y. ° 28/04/2000; M.Y. ° 28/04/2001; M.Y. ° 28/04/2001; Y.M. ° 28/02/2001

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door SPN Kust op 24/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

[x]1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Inklimming. (PV BG.55.F0.002271/2019 van de politie van SPN Kust

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

[x] artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Y.M. ° 28/04/2001; M.Y. ° 28/04/2000; M.Y. ° 28/04/2001; M.Y. ° 28/04/2001; Y.M. ° 28/02/2001

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Inklimming. (PV BG.55.F0.002271/2019 van de politie van SPN Kust

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN Kust op 24/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Inklimming. (PV BG.55.F0.002271/2019 van de politie van SPN Kust

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 24/05/2019 door SPN Kust en verklaart dat hij heeft geen problemen en hij wenst naar UK te reizen

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene werd gehoord op 24/05/2019 door SPN Kust en verklaart dat hij verklaart niets

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(...)”

1.2. Op 29 mei 2019 wordt verzoeker vrijgesteld met de instructie om onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 24 mei 2019 werd betekend en heden wordt bestreden.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel inuncto artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij een uitvoerbare vertrekverplichting oplegt zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij vervolgt dat de verwerende partij heeft nagelaten, alvorens de bestreden beslissing te nemen, in het bijzonder het bestreden bevel, een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van het voormelde artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Hij wijst erop dat de verwerende partij goed op de hoogte is van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen in Soedan.

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoeker:

“1. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd. De Raad van State heeft immers geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden¹.

2. Voor wat de schending van het artikel 3 van het EVRM betreft, moet verwerende partij allereerst vaststellen dat het administratief dossier niet met volledige zekerheid toelaat om de nationaliteit van verzoekende partij te bepalen. Het is niet zeker dat zij effectief de Soedanese nationaliteit heeft (zoals ze zelf verklaart). Verzoekende partij beschikt niet over enig document dat haar identiteit zou kunnen doen vaststellen door een bevoegde ambassade.

Het feit dat verwerende partij in haar bevel om het grondgebied te verlaten, heeft opgenomen “Nationaliteit: Soedan” volstaat niet om aan te nemen dat nationaliteit van verzoekende partij niet betwist zou zijn. In de bestreden beslissing wordt immers opgenomen dat het hier een persoon betreft “die verklaart te heten”. Dit toont aan dat de in de bestreden beslissing vervatte informatie volgt uit de verklaringen vanwege verzoekende partij en dat deze gegevens nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van nazicht door enige bevoegde overheid.

Daarnaast herinnert verwerende partij dat de artikelen 27 en 28 van de wet van 15 december 1980 de bepaling van het land van terugleiding vereist. Maar deze bepaling is afhankelijk van het onderzoek van de situatie van de vreemdeling ten aanzien van dit land, documenten in het bezit van de vreemdeling enz. Evenwel, op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, was het materieel onmogelijk om dit te bepalen. Bovendien wijst verwerende partij erop dat hoewel verzoekende partij zich van Soedanese nationaliteit verklaart, zij geen enkel element aanbrengt, noch tijdens de ondervraging, noch bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat een begin van bewijs kan vormen van deze nationaliteit.

3. Verwerende partij wijst erop dat de verwijderingsmaatregel van het grondgebied die zij genomen heeft ten aanzien van verzoekende partij niet tot resultaat heeft dat de betrokkene naar zijn land van herkomst teruggestuurd zal worden en nergens de vermelding in deze zin bevat maar enkel aangeeft dat de betrokkene « wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten »². Dit is het eerste doel van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij bevestigt dat het bepalen van de land van terugleiding secundair is en op een later tijdstip kan plaatsvinden.

Bij verzoekschrift geeft verzoekende partij een draagwijdte aan het bevel om het grondgebied te verlaten die het niet heeft.

4. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM te hebben gevoerd voor het nemen van de bestreden beslissing.

In de eerste plaats dient verwerende partij hierbij vast te stellen dat verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op Belgisch grondgebied. Nochtans had zij haar vrees bij terugkeer naar het land van oorsprong in deze zin kunnen doen gelden tijdens de loop van een dergelijke procedure.

Echter in een arrest gewezen op 05.10.2017 door Uw Raad werd reeds een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen en dit net omdat de vreemdeling geweigerd had asiel aan te vragen. De Raad oordeelde terecht dat een dergelijke houding:

«niet [doet] blijken van een reële vrees om te worden onderworpen aan folteringen»³.

Deze rechtspraak is volledig over te zetten naar het huidige geval. Bij gebreke aan het indienen van een verzoek tot internationale bescherming toont verzoekende partij niet aan werkelijk het risico te lopen op een onderwerping aan foltering en doet zij niet gelden dat een terugkeer naar haar land van herkomst tegenstrijdig zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij herinnert dat het perfect mogelijk is voor verzoekende partij om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dergelijke procedure zal haar in staat stellen haar vrees in geval van terugkeer naar het land van herkomst te kennen te geven aan de bevoegde instanties, haar identiteit na te gaan, en het bestaan van onmenselijke of vernederende behandeling bij eventuele terugzending naar haar land van herkomst te doen evalueren.

5. Bovendien heeft verwerende partij in dit concrete geval een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM op basis van de informatie waarover zij beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij kon dan ook vaststellen dat de nationaliteit van verzoekende partij nog niet vaststond en dat een onderzoek naar artikel 3 EVRM zal tussenkomen alvorens een beslissing genomen zal worden waarbij de grens bepaald wordt waar verzoekende partij naartoe geleid zal worden.

Verwerende partij merkt op dat een meer diepgravend onderzoek in het licht van het artikel 3 van het EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing buitengewoon moeilijk zou zijn vermits verzoekende partij minstens tot dan, geen vrees uitte voor een eventuele terugkeer naar het land van oorsprong en evenmin een asielaanvraag indiende en dat haar nationaliteit niet vastgesteld kon worden.

Conform de onderrichtingen van het arrest van het Hof van Cassatie, heeft verwerende partij zich verzekerd van een gebrek aan schending van het artikel 3 van het EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waarbij zij bovendien voorzien heeft dat een andere beslissing genomen zal worden waartegen eveneens een beroep ingesteld kan worden bij Uw Raad. Deze bijkomende beslissing zal dan rekening houden met de nationaliteit van verzoekende partij die alsdan bepaald zal zijn en het land waarnaar zij verwijderd zal worden bepaald werd en nadat in het licht van deze elementen een risico op schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht werd.

Deze manier van werken houdt er rekening mee dat een terugleiding naar de grens een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou kunnen brengen omwille van redenen die eventueel anders zijn dan degene die betrekking hadden op het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers op het moment waarop tot het bevel om het grondgebied te verlaten besloten werd, was het onmogelijk om met zekerheid te bepalen naar welke grens verzoekende partij terug geleid zou worden. Dan wel omdat de beweringen van verzoekende partij onjuist zijn, dan wel omdat de omstandigheden in het land van herkomst dienen te worden nagegaan of omdat er eventueel een andere lidstaat de overname van betrokkene zou aanvaarden, enz.

Verwerende partij verwijst op dit vlak evenzeer naar de kritische bewoordingen van het arrest 200.722 d.d. 5 maart 2018 van Uw Raad in dit verband.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof er in haar arrest van 11 juni 2015 aan herinnerd dat op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, de minister of zijn afgevaardigde nog niet dient te beoordelen of het artikel 3 van het EVRM geëerbiedigd wordt en dat slechts bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel nagegaan dient te worden of artikel 3 van het EVRM nageleefd wordt.⁴

In dezelfde zin stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar rechtspraak geen moment voorop waarop een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM gevoerd dient te worden in zoverre het maar gebeurt alvorens de verwijdering van de vreemdeling naar het land waar hij mogelijks onderworpen wordt aan een behandeling die tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.⁵

Het onderzoek ten aanzien van artikel 3 van het EVRM dient dan ook gevoerd te worden voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel (en dus de overdracht naar het land van bestemming) wat in casu ook het geval zijn zoals de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk aangeeft.

Het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook voorbarig.

Verwerende partij zal een beslissing nemen ten aanzien van artikel 3 EVRM en na de bepaling van de grens. Verzoekende partij heeft dan de mogelijkheid om een beroep tegen deze beslissing in te dienen waarin zij de schending van artikel 3 EVRM zal kunnen invoeren.

6. Uiterst ondergeschikt herinnert verwerende partij er aan dat artikel 3 van het EVRM stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of vernederende of onmenselijke handelingen ongeacht de omstandigheden of handelingen van het slachtoffer. Deze bepaling is inderdaad een basiswaarde van iedere democratische samenleving.⁶

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM) heeft geoordeeld dat een verwijdering van een vreemdeling een probleem kan uitmaken in deze zin wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling in het land van bestemming een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM oploopt. In dat geval is een verwijdering naar en dergelijk land strijdig met de voormelde bepaling.⁷

Om na te gaan of er inderdaad ernstige redenen bestaan of om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM oploopt, dienen de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van een land waar de persoon illegaal verblijft naar het land van bestemming te worden nagegaan en dit rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en de omstandigheden eigen aan de vreemdeling.⁸ Voor wat het onderzoek naar de omstandigheden betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat het opgeworpen risico een individualiseerbaar karakter dient te hebben en bijgevolg voldoende concreet en waarschijnlijk dient te zijn.⁹

Het komt bijgevolg toe aan de persoon toe die een dergelijke schending opwerpt om aan te tonen dat dit risico daadwerkelijk aanwezig is. Dit risico kan niet vermoed worden.¹⁰

Het EHRM heeft recent in verenigde kamers geoordeeld dat dergelijke bewijzen moeten aangevoerd worden.¹¹

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat het aan de vreemdeling toekomt die zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, er het bewijs van voor te brengen, zelfs summier, dat een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst bestaat vanwege de algemene situatie in het land van oorsprong en de omstandigheden eigen aan zijn zaak. Dat is niet het geval in casu.

7. De loutere verwijzing naar beweringen allerhande is niet voldoende om een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen aan te tonen.

Dit geldt evenzeer voor de verwijzingen naar bijvoorbeeld rapporten van USDOS Labour & Human Rights¹². Verzoekende partij toont inderdaad haar beweringen niet aan door concrete elementen. Zo geeft zij niet aan op welke wijze deze rapporten toepasbaar zouden zijn op haar situatie. Het komt echter gepast voor dat verzoekende partij dient aan te tonen dat dit daadwerkelijk het geval is. Hierbij blijft zij echte in gebreke dit te doen.¹³

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekende partij dient aan te tonen in concrete bewoordingen welke de gevaren zijn van een terugzending naar haar land van verwijdering¹⁴, wat alleszins niet gebeurt.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en

met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 358; EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het EHRM heeft verder ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 "*Asalya t. Turkije*" waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: "*the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.*" (eigen vertaling: "*het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.*")

3.4. Het wordt niet betwist dat de verwerende partij in casu op een bepaald moment in de besluitvormingsprocedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dat dient te gebeuren.

Terwijl verzoeker van oordeel is dat het onderzoek moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, is de verwerende partij luidens de bestreden beslissing van oordeel dat dit pas kan nadat de nationaliteit van verzoeker vaststaat en de grens waarnaar hij zal worden teruggedleid, kan worden bepaald. Tegen deze zogenaamde "*beslissing tot vaststelling van de grens*" kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij "*dat de verwijderingsmaatregel van het grondgebied die zij genomen heeft ten aanzien van verzoekende partij niet tot resultaat heeft dat de betrokkene naar zijn land van herkomst teruggestuurd zal worden en nergens de vermelding in deze zin bevat maar enkel aangeeft dat de betrokkene « wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten ». Dit is het eerste doel van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij bevestigt dat het bepalen van de land van terugleiding secundair is en op een later tijdstip kan plaatsvinden.*" Verwerende partij meent dat verzoeker in zijn verzoekschrift aan het bevel om het grondgebied te verlaten een draagwijdte geeft die het niet heeft.

3.5. In artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn als volgt hernomen:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (of een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn), op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Hieruit blijkt eveneens dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van het bestreden bevel – dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing – wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt, die niet naar om het even welk land geldt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

De stelling van verwerende partij dat het volstaat een onderzoek te doen naar artikel 3 van het EVRM, slechts op het ogenblik van de “daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel (en dus de overdracht naar het land van bestemming)”, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar de verzoeker zal worden teruggeleid.

Dit standpunt wordt bevestigd door de Raad van State die op 29 mei 2018 in de arresten nrs. 241.623 en 241.625 duidelijk het volgende uiteenzette:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” De fysieke verwijdering van de vreemdeling is, blijkens artikel 1, 7° van de Vreemdelingenwet, de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering.

Waar verweerder in de nota de repliek stoelt op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 en op het arrest Paposhvili van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 13 december 2016, dat eveneens werd aangehaald in de cassatieberoepen die hebben geleid tot de voormelde arresten nrs. 241.623 en 241.625, stelt de Raad vast dat de Raad van State tot volgende bevinding kwam:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een

verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

Dit alles werd nogmaals bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 244.961 van 26 juni 2019.

Uit deze rechtspraak blijkt dat net als de Raad in de bestreden arresten die het voorwerp uitmaakten van de voormelde arresten nrs. 241.623 en 241.625, ook de Raad van State zich onder meer juist steunt op het bepaalde in het arrest Paposhvili om tot de conclusie te komen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest Paposhvili blijkt immers dat het verweer van de Belgische staat dat de medische situatie van die betrokken verzoeker eerder moest worden onderzocht op het moment van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel dan op het ogenblik van het nemen van deze verwijderingsmaatregel, werd weggewuifd door het EHRM.

Wat betreft het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat het zich met betrekking tot het ogenblik van de toetsing van artikel 3 van het EVRM enkel heeft gebaseerd op hetgeen werd vermeld in de betrokken memorie van toelichting, met name “*Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten*” zonder dat uit de memorie van toelichting of uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat deze uitlegging steunt op of grondslag vindt in rechtspraak van het EHRM. Hoe dan ook dateert het arrest van het Grondwettelijk Hof van voor het arrest Paposhvili, zodat het Grondwettelijk Hof met het bepaalde in dit arrest geen rekening heeft kunnen houden.

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus voorafgaand aan het nemen van eventuele dwangmaatregelen met oog op de fysieke verwijdering (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691). In casu stelt de Raad vast dat voor verzoeker een terugkeerverplichting geldt zonder dat enige termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven.

In dit verband benadrukt de Raad dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen uitvoerbaar is daar verzoeker wordt geacht aan het bevel om het grondgebied te verlaten gevolg te geven.

3.6. Met betrekking tot de verklaarde nationaliteit van verzoeker, stelt de verwerende partij in haar nota het volgende:

“Voor wat de schending van het artikel 3 van het EVRM betreft, moet verwerende partij allereerst vaststellen dat het administratief dossier niet met volledige zekerheid toelaat om de nationaliteit van verzoekende partij te bepalen. Het is niet zeker dat zij effectief de Soedanese nationaliteit heeft (zoals ze zelf verklaart). Verzoekende partij beschikt niet over enig document dat haar identiteit zou kunnen doen vaststellen door een bevoegde ambassade.

Het feit dat verwerende partij in haar bevel om het grondgebied te verlaten, heeft opgenomen "Nationaliteit: Soedan" volstaat niet om aan te nemen dat nationaliteit van verzoekende partij niet betwist zou zijn. In de bestreden beslissing wordt immers opgenomen dat het hier een persoon betreft "die verklaart te heten". Dit toont aan dat de in de bestreden beslissing vervatte informatie volgt uit de verklaringen vanwege verzoekende partij en dat deze gegevens nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van nazicht door enige bevoegde overheid.

Daarnaast herinnert verwerende partij dat de artikelen 27 en 28 van de wet van 15 december 1980 de bepaling van het land van terugleiding vereist. Maar deze bepaling is afhankelijk van het onderzoek van de situatie van de vreemdeling ten aanzien van dit land, documenten in het bezit van de vreemdeling enz. Evenwel, op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, was het materieel onmogelijk om dit te bepalen. Bovendien wijst verwerende partij erop dat hoewel verzoekende partij zich van Soedanese nationaliteit verklaart, zij geen enkel element aanbrengt, noch tijdens de ondervraging, noch bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat een begin van bewijs kan vormen van deze nationaliteit."

Met verwijzing naar artikel 1, § 1, 5° en 6 en artikel 28, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft het Grondwettelijk Hof als volgt geoordeeld: *"Uit die bepalingen vloeit voort dat het land van de terugkeer voor de vreemdeling in de regel zijn land van herkomst is. Indien daarover in een bepaald geval niettemin redelijke twijfel kan bestaan, dient de administratieve overheid, rekening houdend met de beginselen van behoorlijk bestuur, de betrokken vreemdeling te horen alvorens een maatregel te nemen die hem schade kan berokkenen. De maatregel kan worden bestreden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hetzelfde geldt voor de eventueel daaropvolgende beslissing om een vreemdeling onder dwang terug te leiden naar de grens."* (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.45.5).

Hoewel verwerende partij met haar betoog in wezen aangeeft te twifelen aan de verklaarde nationaliteit van verzoeker, stelt de Raad vast dat zij niettemin reeds een uitvoerbare beslissing heeft genomen die een vertrekverplichting zonder vrijwillige vertrektermijn oplegt. Vast staat dat verzoeker over zijn verklaarde nationaliteit alleszins nooit nader op specifieke wijze is gehoord door de verwerende partij alvorens zij het bestreden bevel heeft gegeven. Het betoog dat het *"op de dag van het nemen van de bestreden beslissing materieel onmogelijk was om dit te bepalen"*, doet geen afbreuk aan wat het Grondwettelijk Hof heeft gesteld, met name dat verzoeker bij redelijke twijfel had moeten worden gehoord over zijn verklaarde nationaliteit alvorens het bestreden bevel te geven.

Vermits in de bestreden beslissing wordt vermeld, *"die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar dit niet kan staven: Soedan"*, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Soedan worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat het bestreden bevel gezien de rechtsgrond en de motieven ervan een uitvoerbare beslissing is die een vertrekverplichting oplegt.

3.7. In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het onderzoek naar de aspecten van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitstelt. Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.

Waar verwerende partij in haar nota nog verwijst naar de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt, herhaalt de Raad dat het feit dat verzoeker niet uitdrukkelijk om bescherming heeft gevraagd, de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

Dit klemmt des te meer nu verzoeker in het kader van het hoorrecht een vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst uitte waarbij hij uitdrukkelijk vermeldde niet te willen terugkeren naar Soedan omwille van *"politieke problemen"* (gehoorverslag van 21 maart 2019). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de persoon die verzoeker heeft gehoord of de gemachtigde die de bestreden beslissing heeft genomen, verzoeker om verdere duiding omtrent zijn *"politieke problemen"* heeft gevraagd. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij niet de mogelijkheid had om verzoeker om meer duiding te vragen of dat verzoeker zich niet coöperatief heeft opgesteld.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat de verwijzing van de verwerende partij in haar nota naar 's Raads arrest nr. 193.199 van 5 oktober 2017 niet dienstig is.

De verwerende partij kan overigens niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Soedan, waarvan onder meer het in het verzoekschrift aangehaalde USDOS Human Rights Report van 2017 gewag maakt. Hierin kan worden gelezen:

"The most significant human rights issues included extrajudicial killings; torture, beatings, rape, and other cruel or inhuman treatment or punishment of detainees and prisoners; arbitrary detention by security forces; harsh and life-threatening prison conditions; restrictions on the freedoms of expression, press, assembly, association, religion, and movement; intimidation and closure of human rights and nongovernmental organizations (NGOs); lack of accountability in cases involving violence against women, including rape and female genital mutilation/cutting (FGM/C); the use of child soldiers; trafficking in persons; criminalization of same sex conduct with severe penalty; denial of workers' rights to associate with independent trade unions; and child labor. Government authorities did not investigate human rights violations by the National Intelligence and Security Services (NISS), the military, or any other branch of the security services, with limited exceptions relating to the Sudanese Armed Forces (SAF). The government failed to adequately compensate families of victims of shootings during the September 2013 protests, make its investigation results public, or hold security officials accountable. Impunity remained a problem in all branches of the security forces and government institutions."

De pertinentie van dit rapport, nu het bestreden bevel als een uitvoerbare beslissing moet worden beschouwd, kan niet worden betwist. Er blijkt niet dat dit rapport niet langer actueel zouden zijn. De verwerende partij kan deze specifieke situatie in Soedan niet negeren noch voorhouden onwetend te zijn van het bestaan van dergelijke rapporten en daarover geen onderzoek doen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de verklaring van verzoeker tijdens het voorafgaand gehoor.

In zoverre de verwerende partij in haar nota overgaat tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit artikel niet geschonden acht, stelt de Raad vooreerst vast dat dit een beoordeling betreft waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Waar de verwerende partij stelt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar dat verzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, wijst de Raad er verder op dat hier een parallel getrokken kan worden met de zaak EHRM (GC) 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, waar diverse rapporten van verschillende internationale organisaties voorlagen over de desastreuze situatie in Griekenland op het vlak van de asielprocedure waarvan de Belgische autoriteiten niet onwetend konden over zijn en waar het Hof over het verweer van de Belgische staat dat verzoeker dit alles niet voldoende geïndividualiseerd had, oordeelde "346. *The Court disagrees with the Belgian Government's argument that, because he failed to voice them at his interview, the Aliens Office had not been aware of the applicant's fears in the event of his transfer back to Greece at the time when it issued the order for him to leave the country.* 347. *The Court observes first of all that numerous reports and materials have been added to the information available to it when it adopted its K.R.S. decision in 2008. These reports and materials, based on field surveys, all agree as to the practical difficulties involved in the application of the Dublin system in Greece, the deficiencies of the asylum procedure and the practice of direct or indirect refoulement on an individual or a collective basis. (...) 352. In these conditions, the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof". (...)*

353. (...) *the Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention (see, mutatis mutandis, Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 147, ECHR 2008). (...)*

358. *In the light of the foregoing, the Court considers that at the time of the applicant's expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him.*

359. *The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the*

situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable (see, mutatis mutandis, Saadi, cited above, § 132)."

3.8. Uit het bovenstaande is gebleken dat het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waarin zij herhaaldelijk stelt dat het onderzoek dient te worden gevoerd voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel en dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM dan ook voorbarig is, geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

Het enige middel is in de besproken mate gegrond. Een verdere bespreking van de overige onderdelen ervan dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES